

Scénář (2025)

Burín, Špunda, Navrátil

Paní Mádrová se narodila v roce 1945 ve Velkém Týnci. Většinu svého života tak prožila v období komunistické totality. Jak se její rodině v této době žilo?

“Žilo se normálně. Že se nikam nejezdilo, nám to nevadilo. My jsme na to neměli. Fronty na maso. To ráno o půl čtvrté mama chodila do fronty na maso. Řezník otvíral v sedm hodin, o půl osmé, aby se na ní nějaký to maso vůbec dostalo, protože toho bylo málo. V obchodech to bylo taky takový špatný a já jsem právě celej život dělala v obchodě, celej život. Žilo se tak jak se žilo. S výplatou to bylo špatný. První moje výplata, to si pamatuju jak dnes, bylo sedm set osmdesát sedm korun jako za měsíc. No bylo to málo, pochopitelně.”

Jedním z okamžiků, kdy si paní Mádrová uvědomila, že život za Železnou oponou je prolnutý omezeními a nesvobodou, byla její první plánovaná cesta do demokratické ciziny, do Vídně.

“Protože dědeček tvůj, tak jeho tatínek tam měl sourozence. A tak jsme dostali pozvání na měsíc tam jet. Tak jsme nechali děcka tady u babičky a jeli jsme tam na ten měsíc. No a než jsme tam vyjeli, tak to byl očistec. Protože jsme byli několikrát na policajtech a oni nám mluvili do duše ty jejich názory, ať tam nezůstanem a tak dál a tak dál. Tak jsme tam odjeli a že jsme se nedomluvili všude, tak jsme se vrátili za čtrnáct dní domů. No a několikrát si nás zavolali policajti a ptali se nás co a jak a jak a co a co proč to a ono a jedno pátý přes devátý, jenomže nám to bylo úplně šumafuk, nás to nezajímalo vůbec, takže jsme neměli ani co žalovat nebo nežalovat.”

Paní Mádrová většinu svého života pracovala se svým manželem v pohostinství. A jak už to tak při práci s lidmi bývá, potkala při ní celou řadu zajímavých osob, které změnily nebo mohly změnit její život.

“On ten pán, on mluvil česky, dobře a nakonec jsme zjistili to, že on pomáhal, když se někdo dostal přes ty hranice, tak ho dali do nějakýho tábora a tam čekal a on jim tam dělal tlumočníka, a pomáhal jim tam s těma papírovýma věcmama a takhle a on nám tehdy řekl, do písmene nám to napsal, jestli bysme chtěli, tak co máme udělat, kde máme jít, co máme, kde máme, to máme, no zkrátka to byl celej román. Jenomže my jsme řeči neuměli ani tatín ani já a děcka jsme měli, takže jsme nic neudělali. Zkrátka chtěli jsme být doma.”

Dnes však nejraději vzpomíná na kuchařský um svého manžela, za jehož mistrovstvím se sjížděli zákazníci ze široka daleka a na úsměvné až kuriózní situace, které na place zažila.

“A bylo tam taky spousta příhod, ale ta nejvíc, co jsem teda nepochopila do dneška, byla svatba v sobotu a ve čtvrtek nevěsta řekla, že si nevezme ženicha, že si vezme někoho jinýho. No a taky se to stalo. Vzala si jinýho, svatba byla a ten ženich ten bývalej tam přišel s dortem a přišel jí popřát.”

A takových příhod má paní Mádrová plnou náruč. I přes svůj krásný věk je stále veselá, plná humoru a elánu.